

CHINOUK THIJSEN

**HAPPY
LAND**

kluitman

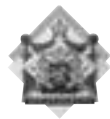
PROLOOG

Nur 282 / 283 W042301
Bisac JUV069000 / JUV028000
© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
© MMXXIII Tekst: Chinouk Thijssen
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
chinoukthijssen.com

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Zevenstroom lijkt een heel normaal dorp, zoals alle andere. Saai zelfs. Er zijn weinig inwoners en iedereen kent elkaar. Maar wat niet veel mensen weten, is dat Zevenstroom een lange, duistere geschiedenis kent.

Honderden jaren geleden leefde hier een heks. Luna Laveau. Vanaf haar komst in het dorp begonnen er kinderen te verdwijnen...

Langzaam liep Zevenstroom leeg. Geen kinderen meer. Geen tieners meer. Luna kreeg steeds meer macht.

De bewoners van het dorp kwamen erachter dat Luna Laveau achter de vele verdwijningen zat. De heks werd verdrinken in de rivier en de bron werd gedempt. Later is er een fabriek op de plek gebouwd. Sindsdien is de rivier opgedroogd.

Ook de legende werd diep begraven. In Zevenstroom werd

nooit meer over de heks gesproken. Alsof iedereen haar plotse-
ling was vergeten.

Maar sinds een paar dagen is het voelbaar dat er iets aan zit
te komen.

Er borrelt iets onder de grond. Iets wat wacht op haar nieuwe
prooi.

Zevenstroom zal niet lang meer saai zijn.

Ouders, pas goed op je kinderen.

Voor je het weet, ben je ze kwijt.

Bodi, kom je? Je vrienden zijn er!’ klinkt mijn moeders
stem van onderaan de trap.

Ik roep vanuit mijn slaapkamer dat ik eraan kom. Eerst mijn
nieuwe kaarten van de Green Rider, mijn favoriete superheld,
opbergen. Die spaar ik al een jaar. Ik heb er nog maar vijf
nodig en dan is mijn verzameling compleet.

Ik stop ze in een la en ren de trap af.

‘Doei, mam!’ Ik zwaai naar mijn moeder terwijl ik mijn fiets
uit de schuur pak.

‘Wel voor het donker thuis zijn, hè?’ waarschuwt ze me. ‘En
goed bij elkaar blijven!’

‘Ja, mam!’ Ik geef Maja, mijn beste vriendin, en haar neef
Jeffrey een high five en samen fietsen we de straat uit.

‘Waar gaan we naartoe?’ vraag ik.

Jeffrey fietst voorop. ‘Eerst Ayden ophalen en dan naar het bos!’ roept hij. Daar gaan we vaker naartoe en dan vertelt Jeffrey spannende verhalen.

‘Wat? Nee!’ Ik ga naast hem fietsen. ‘Weet je nog wat er gebeurde toen we er de laatste keer waren?’

Dat was een paar dagen geleden. Het begon al donker te worden, en we liepen met z’n vieren door het bos. Er is maar één pad, dus je kunt er niet verdwalen. Maar toch hebben we een uur lang rondjes gelopen. We kwamen er niet meer uit.

En toen begon het. Een zacht gehuil. Het leek overal vandaan te komen. De grond begon te trillen en er stak een felle wind op.

Het leek wel uren te duren, maar uiteindelijk vonden we onze weg het bos uit en zijn we meteen naar huis gefietst.

‘Stel je niet aan, Bodi,’ zegt Jeffrey met een glimlach op zijn gezicht. ‘Er is toch niks gebeurd?’

Jeffrey is de oudste van ons vier. Hij is al twaalf, en hij is ook het langst van ons allemaal. Daarom doet hij zich altijd stoerder voor dan hij eigenlijk is.

Zonder handen aan het stuur fietst hij verder, en hij zet zijn pet achterstevoren op zijn rode krullen.

Maja komt naast me fietsen. We hebben de weg voor onszelf. Zoals altijd, want in Zevenstroom komt bijna nooit iemand buiten. Er is niets leuks te doen.

Ik kan niet wachten tot ik dit saaie dorp eindelijk kan verlaten.

Bij de bosrand stappen we van onze fietsen, en we zetten ze neer tegen het hek. Ayden komt al naar buiten. Hij woont hier recht tegenover. We lopen het bos in.

Jeffrey bukt zich om steentjes op te rapen en gooit ze in de opgedroogde rivier.

Het pad buigt naar rechts, dieper het bos in. Hier staan de bomen zo dicht op elkaar dat het best donker is. We volgen Jeffrey, die zijn zaklamp uit de zak van zijn broek heeft gepakt zodat we kunnen zien waar we lopen.

‘Waar gaan we naartoe?’ vraag ik weer.

Met elke stap die we zetten, wordt het donkerder. Onder mijn voeten voel ik het trillen. Het is net alsof de grond onder stroom staat.

Op een open plek met afgehakte boomstronken en gras stopt Jeffrey. Hij draait zich naar ons om, en Ayden, Maja en ik deinzen achteruit van schrik.

Jeffrey houdt de zaklamp onder zijn kin, waardoor zijn gezicht een spookachtige gloed krijgt. Als hij onze blikken ziet, begint hij hard te lachen. Het geluid eechoot door het bos.

Ik hou mijn adem in en kijk een beetje zenuwachtig naar Jeffrey. Hij doet altijd wel iets om ons bang te maken.

‘Willen jullie een nieuw verhaal horen?’ vraagt hij. Met de zaklamp verlicht hij de grond en hij gebaart naar het gras.

We gaan in een kringetje zitten. Jeffrey zet de zaklamp in het midden.

‘Ooit, heel lang geleden,’ begint hij, ‘woonde hier een heks.

Op een avond lokte ze een jongen het bos in. Hij liep hierlangs,' Jeffrey wijst naar rechts, 'en ging steeds dieper het bos in.'

Jeffrey blijft even stil; vol verwachting kijken we hem aan.

'En toen?' wil Maja weten.

'Hij werd nooit meer teruggevonden,' gaat Jeffrey verder. 'De legende zegt dat het daar is begonnen. Die avond. Vanaf dat moment begonnen er meer kinderen te verdwijnen. Alle ouders waren in paniek. Waar waren de kinderen gebleven? Na een week waren er wel tien kinderen vermist. Allemaal elf jaar oud. Maar...'

'Maar?' vraag ik bijna fluisterend.

'Iemand had de heks gezien. Ze schuilde diep in het bos, wachtend op nieuwe kinderen. Toen ze een manier vond om steeds meer jongeren naar haar toe te lokken, stroomde het dorp langzaam leeg. De ouders waren radeloos. Ze moesten iets doen. De heks moest tegengehouden worden. Toen ze haar te pakken kregen, gooiden ze haar in de rivier, en ze wachtten net zo lang tot ze verdronken was.'

Ik slik en voel kippenvel op mijn armen en in mijn nek opkomen. Het lijkt alsof het harder is gaan waaien.

'En nu is ze terug,' vertelt Jeffrey.

'Terug?' vraagt Ayden. 'Hoe bedoel je?'

Ik hou mijn adem in.

Jeffrey kijkt hem vanonder zijn wimpers aan. 'Ze is terug om meer kinderen diep het bos in te lokken. Voelen jullie de

elektriciteit onder de aarde niet? Voelen jullie de wind door jullie haren?'

'Dat is de heks?' Opnieuw hou ik mijn adem even in. Wanneer het pijn begint te doen op mijn borst laat ik mijn ingehouden adem ontsnappen. 'Hoe weet je dat?'

Maja slaat haar hand voor haar gezicht en zucht. 'Bodi, je weet toch dat hij dit allemaal verzint?' Ze kijkt haar neef aan. 'Ja toch, Jeff, dit is toch gewoon een verhaaltje?'

Heel even kijkt Jeffrey serieus, maar dan begint hij hard te lachen. 'Je had jullie gezichten moeten zien! Ha! Jullie geloofden elk woord dat ik zei.'

2

Samen lopen we terug naar onze fietsen. Ik kan niet geloven dat ik wéér in zo'n stom verhaal van Jeffrey ben getrapt.

Dan kijk ik op. 'O nee, het is al bijna donker,' fluister ik tegen mezelf. 'Mijn moeder gaat echt boos worden.'

Maja schudt haar hoofd, en de kleine pijpenkrullen die tot haar schouders komen, dansen heen en weer. Alle meisjes in het dorp zijn jaloers op haar krullen. En op de sproetjes in haar gezicht. Ze lijkt echt precies op Jeffrey's moeder. Dat is de tweelingzus van Maja's moeder. Of was, want ze is overleden.

'Zeg gewoon dat we de tijd zijn vergeten omdat we zo hard aan het leren waren.' Maja steekt haar duimen achter de lussen van haar spijkerbroek. 'In Kaapverdië is het altijd vroeg donker. Zelfs in de zomer gaat om zeven uur de zon onder.'

Maja's grootouders van haar vaders kant zijn in Kaapverdië

geboren, en Maja en haar ouders hebben daar zelf ook een jaar gewoond voor het werk van haar vader. Maar die baan was maar tijdelijk, dus moesten ze weer terug naar Nederland. Sindsdien heeft Maja het zo vaak over alles wat in Kaapverdië anders is dan hier, dat ik denk dat ze het stiekem mist om daar te wonen. Ik weet ook zeker dat het daar een stuk leuker is dan in Zevenstroom.

Jeffrey haalt zijn schouders op. 'Maar daar hebben we nu niets aan. Bodi's moeder wordt toch wel boos.'

'Misschien moeten jullie dan nu niet hier blijven staan praten, maar gewoon gaan fietsen. Anders wordt het nog later,' zegt Ayden, terwijl hij naar zijn voordeur loopt. Hij is tenminste lekker snel thuis.

Ons dorp is in een rondje gebouwd. In het midden heb je een groot plein met rondom allemaal winkels. Onder andere de groenteboer, bakker, slager, kaasboer en ook een bibliotheek kun je er vinden. Daaromheen ligt de woonwijk. Allemaal straten die om het plein heen zijn gebouwd. Achter elke tuin begint weer een nieuwe straat. Als je Zevenstroom vanuit een helikopter zou zien, zijn het allemaal cirkels om elkaar heen. Met daarnaast een bos, waarin een oude fabriek staat.

Eenmaal thuis word ik door mijn moeder met een schuin hoofd aangekeken. Haar ogen... Heeft ze nou gehuild?

'Je gaat nooit meer weg zonder je telefoon, hoor je me?' Mam trekt me aan mijn arm naar binnen en omhelst me. Het lijkt wel uren te duren.

‘Sorry, ik...’ begin ik, maar ze schudt haar hoofd en laat me weer los.

Een traan landt op haar wang. ‘Ik was zo ongerust. Het is al donker, Bodi. Wat had ik nou gezegd?’

“Voor het donker thuis zijn en goed bij elkaar blijven,” herhaal ik haar woorden van eerder.

‘Er is iets aan de hand, lieverd.’ Haar stem klinkt nu zachter. ‘Het voelt niet goed.’

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Waar heb je het over?’

Weer schudt ze haar hoofd en ze zucht een paar keer diep. Met een piepende stem zegt ze: ‘Ik ben zo bang om je kwijt te raken.’

Ik wist dat we eerder weg hadden moeten gaan, maar Jeffrey zei dat we nog alle tijd hadden. Dat het nog heel vroeg was. Nou, niet dus.

Ik weet wel waarom mijn moeder altijd zo ongerust is wanneer ik weg ben. Toen ik zeven was, ging mijn vader op een dag net als altijd naar zijn werk in de fabriek van Zevenstroom. Maar die dag was anders. Het was de laatste keer dat we hem zagen. Niemand weet wat er gebeurd is. Toen hij klaar was met werken, zou hij naar huis gaan. Maar hij is nooit meer teruggekomen. Het hele dorp heeft naar hem gezocht. De politie werd ingezet. Er waren zelfs politiehonden, die eerst aan de kleren van mijn vader roken en daarna op pad gingen. Maar het hielp niet. Na drie dagen zei de politie dat hij echt spoorloos was en dat we moesten accepteren dat hij misschien niet meer terug zou komen.

Mijn moeder denkt dat hij expres is weggegaan. Misschien is hij ergens anders een nieuw leven begonnen. Maar ik wil dat niet geloven. Ik heb steeds maar het idee dat hij geen keus had. Maar wat er dan precies is gebeurd... Ik ben bang dat we daar nooit achter zullen komen.

Ik mis mijn vader heel erg. Ik mis zijn stem en zijn lach. Zijn stevige knuffels en zijn handen die door mijn haar woelden. Ik zou alles geven om pap weer te zien en vast te kunnen houden. Of om nog één keer met hem te praten.

Opeens moet ik aan het verhaal denken dat Jeffrey vertelde. Over de kinderen die het bos in werden gelokt en nooit meer terugkwamen.

Maar dat had hij natuurlijk verzonnen. Dat doet hij altijd. Hij vindt het leuk om mensen bang te maken. Eén keer vertelde hij een verhaal toen we op schoolkamp waren. We zaten rond het kampvuur en iedereen had een spookverhaal voorbereid. Jeffrey was als laatste. Hij had het engste verhaal. Die nacht kon niemand slapen. We hadden allemaal een nachtmerrie. Jeffrey moest erom lachen, die vond het alleen maar leuk.

Toen ik een paar weken daarna bij hem sliep, samen met Maja, vertelde hij weer een spannend verhaal. Zijn vier jaar oudere zus, Robin, was ook thuis en kon die nacht ook niet meer slapen.

Jeffrey en Robin wonen alleen met hun vader in een huis sinds hun moeder er niet meer is.

Ik kijk naar de foto die boven de bank hangt. Pap, mam en ik, als baby. Kon ik hem nog maar één keer zien. Hem vragen waarom hij is weggegaan. Of hij niet meer bij ons wilde zijn. Of niet meer bij mij.

Maar wat als hij door iemand is meegenomen?

In bed lukt het niet om in slaap te vallen. Ik blijf draaien. Steeds hoor ik een kakelend gelach van een heks, dat van diep uit het bos komt. In mijn droom zie ik een vrouw met haren tot aan haar enkels. Ze strekt haar vingers naar mij uit. Langzaam loop ik naar haar toe, en dan pas zie ik dat ik heel diep in het bos ben. De glimlach op haar gezicht wordt groter – en dan verandert ze in mijn vader. Haar mond gaat open en er komen scherpe, puntige tanden tevoorschijn.

‘Nee!’ roep ik, maar de heks heeft me al te pakken. Ik kan nergens naartoe.

De aarde onder mijn voeten begint te trillen. Steeds harder.

Mijn ogen schieten open en ik kijk om me heen in mijn donkere slaapkamer. Ik ben helemaal bezweet en mijn hart gaat heel erg tekeer. Het was een nachtmerrie.

Jeffrey wordt bedankt.

Ik leg mijn nieuwe superheldenkaart van de Green Rider op mijn bureau en bekijk mijn hele collectie. Nog vier en dan kan ik beginnen met het sparen van de *limited edition*-kaarten! In het donker geven die licht. Ik wil ze echt allemaal.

‘Bodi!’ roept mam van beneden.

Ik doe de deur open en roep terug: ‘Ja, ik kom al!’ Ik ruik wafels met aardbeien. Mijn lievelingsontbijt. Wanneer ik beneden kom, spuit mam er nog wat slagroom naast. Dat deed pap ook altijd. Een hele berg slagroom en een beetje wafels met aardbeien, noemden we dat. Mam zet een bord voor me neer.

‘Heb je ook zo’n zin in vanavond?’ Mam heeft haar mooiste lange rok aangetrokken en op haar gezicht staat een vrolijke lach.

Het is weer tijd voor de maandelijkse spelletjesavond die onze burgemeester organiseert. De volwassenen vinden het

helemaal geweldig, maar de meeste kinderen uit Zevenstroom vinden het maar suf. De spelletjes zijn saai. Maar toch moeten we er iedere maand naartoe. Volgens de burgemeester versterkt dat de band van de dorpsbewoners.

Ik zucht. 'Kan ik niet gewoon iets met Ayden, Jeffrey en Maja gaan doen?'

'Die gaan toch ook mee?' zegt mijn moeder met opgetrokken wenkbrauwen. Dan slaat ze haar armen over elkaar en leunt ze tegen de trapleuning. 'Bodi, hoe komt het dat jullie nergens aan mee willen doen? Burgemeester De Graaf doet zo zijn best om leuke dingen voor iedereen te organiseren.'

Ik haal mijn schouders op. 'Ik wil gewoon iets leuks doen met mijn vrienden, niet met het hele dorp.'

'De burgemeester, die jou al kent vanaf dat je baby was, organiseert elke maand weer andere spellen. Deze avonden zijn heel belangrijk voor Zevenstroom.' Er lijkt stoom uit mams neusgaten en oren te komen. Haar gezicht loopt rood aan. Maar ze begrijpt het helemaal verkeerd. 'Ik vind het heel ondankebaar hoe jullie hiermee omgaan. Nogal makkelijk om bij alles te zeggen dat je geen zin hebt.' Ze draait zich om, zet een paar stappen en blijft dan weer staan. Over haar schouder kijkt ze mij aan. 'Misschien moet ik ook een keer met de ouders van je vrienden praten. Eens kijken wat zij ervan vinden. Maar je gaat mee vanavond. Is dat duidelijk?'

Langzaam knik ik. Ik begrijp niet waarom ze nou opeens zo boos wordt.

'Wat zeg je?'

'Ja, mam,' mompel ik.

Samen met mijn vrienden sta ik aan de kant te kijken hoe alle dorpsbewoners zich uitleven tijdens de spelletjesavond. Op het ronde plein tussen alle winkels zijn allemaal kraampjes opgezet. Je kunt schaken, dammen, sjoelen en er is zelfs een kleine bowlingbaan. Voor de deur van de juwelier staan mannen te jeu-de-boulen.

Burgemeester De Graaf loopt langs de kraampjes. Lachend schudt hij handen en knikt hij mensen toe.

'Ik wou dat de burgemeester met leukere ideeën kwam,' zegt Ayden, die in het rond kijkt. 'Kan er niet een keer een bioscoop komen of zo?'

Maja en Jeffrey knikken enthousiast.

'Ja, welk dorp heeft er nou géén bioscoop?' Jeffrey schudt zijn hoofd.

Er is nooit een gebouw vrijgekomen dat groot genoeg is. En het kost heel veel geld. Maar het zou wel leuker zijn dan spelletjesavonden.

'Kijk daar!' roept iemand. 'Brand!'

Een seconde later schrikken we van een harde knal. Binnen een paar minuten zijn alle kraampjes leeg. Iedereen loopt het plein af, dezelfde kant op. In de richting van het bos.

Als vanzelf rennen wij er ook achteraan.

Een grote, grijze wolk verspreidt zich boven de omgeving, en

als we het dorp uit lopen, zien we hoge, oranjegele vlammen.

‘Het is de fabriek!’ Maja wijst naar de bekende plek in het bos.

Ik loop achter mijn vrienden aan, maar kom steeds langzamer vooruit.

Toch zijn we er eerder dan de brandweer.

Het geluid van sirenes komt snel dichterbij. Twee brandweertwagens stoppen voor het gebouw dat niet lang geleden nog grijs was. Nu kleuren de stenen zwart en springen de ramen uit hun voegen. Er klinkt glasgerinkel en de brandweermannen springen uit de wagens om de uitslaande brand te blussen.

‘Opzij!’ wordt er geschreeuwd. ‘Naar achteren!’

Met een rood-wit lint wordt de weg afgezet. Niemand mag nog een stap naar voren doen.

Een nieuwe explosie zorgt ervoor dat we een paar meter naar achteren worden geblazen en tegen elkaar op knallen.

Mijn mond valt open terwijl ik naar de fabriek kijk die ik al mijn hele leven ken. De bovenste verdieping zakt in elkaar, en dan die daaronder. Er is steeds meer vuur te zien en een donkere rookwolk komt op ons af, waarvoor we snel een paar stappen achteruitzetten. Dan zakt de volgende verdieping in elkaar en is er alleen nog maar begane grond over. Met een trap in het midden die tree voor tree wordt verwoest. De brandweermannen krijgen de vlammen niet onder controle, en al gauw valt er niet veel meer te redden. Het bos wordt natgehouden zodat de brand niet alles om de fabriek heen verwoest.

Ik voel tranen opkomen, maar probeer ze tegen te houden.

‘O, wat erg,’ fluistert Maja naast me, en ze legt een arm om mijn schouder. Samen kijken we toe hoe de fabriek verwoest wordt. De fabriek waar mijn vader werkte. De laatste plek waar hij ooit is gezien.

4

En week later wil burgemeester De Graaf ons iets vertellen. Alle dorpsbewoners worden via *Zevenstroom Nieuws*, onze nieuwsapp, bij elkaar geroepen op het dorpsplein.

Mam is sinds de avond van de brand heel verdrietig. Ze wil er niet met mij over praten, maar wanneer ik in bed lig, hoor ik haar zachtjes huilen. Ik weet dat het met pap te maken heeft. Dat ze hetzelfde voelt als ik. De plek waar hij voor het laatst is gezien, is nu weg. Ik heb het er net zo moeilijk mee, maar dat wil ik niet aan haar laten merken.

Het is gewoon zo'n gek idee dat de fabriek er niet meer is. Op de een of andere manier voelt het alsof nu ook de kans verkeken is dat mijn vader ooit nog terugkomt.

In mijn dromen is hij er vaak nog. Dan gaan we samen fietsen, net als vroeger. En daarna naar de bibliotheek om nieuwe

boeken uit te zoeken, en onderweg naar huis eten we een ijsje.

Allemaal dingen die ik zo graag nog een keer met hem zou willen doen.

Samen met mijn moeder ga ik naar het dorpsplein, waar iedereen zich moet verzamelen. Ayden staat er al, met zijn vader, zus en broertjes. Shanti, Aydens zus van zeventien, zwaait naar ons en draait zich dan weer om. Daarnaast staat Maja met haar ouders, en Jeffrey komt ook net aangelopen. Zijn tante, Maja's moeder, woelt door zijn rode haar en glimlacht naar hem.

Burgemeester De Graaf komt het kleine podium op en gaat achter de microfoon staan. 'Beste bewoners van Zevenstroom,' begint hij. 'Ons dorp heeft deze week een grote schok te verwerken gekregen. De fabriek, die ons allemaal zo vertrouwd was, is er niet meer. Deze plek is voor velen van ons heel belangrijk geweest. Niet alleen het plein verbreedert onze bewoners.' Hij schudt zijn hoofd en ik onderdruk een zucht van verdriet. 'De fabriek had ook een functie die we niet mogen vergeten. En ik richt mij nu vooral even tot de kinderen.' Hij blijft stil en bekijkt iedereen op het plein. 'Jullie ouders en grootouders hebben hier jarenlang gewerkt. Zij hebben de fabriek draaiende gehouden. Ze hebben het dorp draaiende gehouden. Het fabrieksterrein is altijd een belangrijke plek geweest voor het dorp en dat zal het ook blijven.'

Het publiek is stil. Iedereen luistert geconcentreerd naar wat de burgemeester vertelt.

‘Wat ik ook heb vernomen,’ zegt de burgemeester, ‘is dat jullie, de kinderen uit Zevenstroom, wel wat meer plezier zouden willen hebben in het dorp. Iets anders dan spelletjesavonden.’

Ayden, Maja, Jeffrey en ik kijken elkaar kort aan.

‘Iets waar jullie enthousiast over kunnen vertellen wanneer jullie ’s avonds thuiskomen,’ gaat de burgemeester verder. ‘En daar heb ik over nagedacht.’

Aydens broertjes geven elkaar een high five, en Ayden fluistert tegen hen: ‘Jullie weten nog niet eens wat er gaat komen.’

‘Jawel,’ zegt Ronnie. ‘Iets leuks.’

Ayden en zijn zus rollen beiden met hun ogen. Shanti begint te lachen.

‘We hebben plek,’ gaat de burgemeester verder. ‘We hebben een budget gekregen van de verzekering, en we hebben een team dat ervoor kan zorgen dat er binnen een paar maanden iets heel nieuws komt te staan. Met natuurlijk ook veel hulp van bereidwillige dorpsbewoners.’

‘Gaat hij iets nieuws laten bouwen op de plek van de fabriek?’ In mijn moeders stem klinkt ongeloof door. En angst. ‘Maar dat kan toch niet zomaar?’

De burgemeester schraapt zijn keel voordat hij verder praat in de microfoon: ‘Ik heb zelfs al een vergunning geregeld. Ik ga het maar gewoon verklappen.’ Hij blijft even stil, totdat hij iedereen aandacht weer heeft. ‘Op de plek van de fabriek komt een pretpark!’

Alle kinderen beginnen enthousiast te springen. Volwasse-

nen praten druk door elkaar heen. De een positief en de ander, zoals mijn moeder, wat minder enthousiast.

‘Over een paar maanden zal het pretpark feestelijk geopend worden,’ kondigt de burgemeester aan. ‘En ik kan alvast vertellen: het wordt geweldig!’

Ik voel me een beetje misselijk worden. Op de plek waar pap is verdwenen, komt iets... léúks?

Burgemeester De Graaf zet een stap naar achteren en maakt een voorzichtige buiging, waardoor mensen vooraan beginnen te klappen. Al snel doen anderen mee.

‘Ik weet het niet, hoor.’ De vader van Ayden, meneer Da Silva, draait zich naar ons om. ‘Een pretpark op een plek waar al zoveel is gebeurd...’ Hij kijkt kort naar mijn moeder en schudt dan zijn hoofd.

Langzaam loopt het plein leeg. Met een zwaar gevoel in mijn buik denk ik aan het pretpark. Op de een of andere manier voel ik me veel minder blij dan de rest.

In de maanden daarna wordt er dag en nacht aan het pretpark gewerkt. De bouw gaat sneller dan ik had gedacht.

Het wordt niet supergroot, maar er komen wel toffe attracties en sowieso een achtbaan. Die steekt nu al overal bovenuit. En botsauto’s, die heb ik ook al gezien. Jeffrey gaat bijna elke dag kijken en hij heeft gezien dat er ook een spookhuis en een wildwaterbaan gebouwd worden.

Wanneer het pretpark bijna klaar is, zegt Jeffrey dat we echt

met hem mee moeten komen om te kijken. Eigenlijk wil ik zo ver mogelijk bij het pretpark uit de buurt blijven, maar ik kan geen reden bedenken om ertegenin te gaan.

Maja, Ayden, Jeffrey en ik stoppen voor het hek, waarop een bordje hangt met *Verboden toegang. Werk in uitvoering.*

‘Je zei dat het geen groot pretpark zou worden.’ Fronsend kijk ik van links naar rechts.

‘Dit is ook niet groot,’ zegt Jeffrey. ‘Niet als je het vergelijkt met bekende parken als Disneyland of Walibi.’

Maja legt haar hand op de schouder van haar neef en lacht. ‘Die ken je ook alleen maar van YouTube. Je bent nog nooit in zo’n park geweest.’

‘Dit is gigantisch,’ vindt Ayden. ‘Hier wil ik echt vaak naartoe.’

‘Ik ook,’ zegt Jeffrey.

Maja knikt. ‘Misschien krijgen dorpsbewoners wel een seizoenskaart.’

‘En jij, Bodi?’ vraagt Jeffrey.

‘Eehh...’ aarzel ik.

‘Wat, ben je soms bang voor het spookhuis?’ Hij begint te lachen. ‘Of heb je hoogtevrees?’

Snel schud ik mijn hoofd. ‘Tuurlijk niet.’ Nog een keer kijk ik naar de bouwers die bezig zijn met de afwerking van de attracties. Ik kan niet uitleggen waarom ik dit gevoel heb. Het gevoel dat er iets mis zal gaan. Misschien ligt het wel aan de plek. Heeft die te veel herinneringen. Ik weet het niet.

Ayden slaat zijn arm om mijn schouder. ‘Dit is echt het beste wat Zevenstroom ooit is overkomen.’ Hij kijkt me met een grote glimlach aan, waardoor ik ook moet lachen, ook al heb ik een knoop in mijn maag.

‘Ja, oké, dit is best wel vet.’